

Afrika. Vest se potrjuje, da je nemški potovalec po notranjih delih Afrike, Emin paša, padel pod orožjem arabskih sovražnih čet. Mož je obhodil že veliki del svetla, toda ni mu ga še bilo dovolj, dokler ni našel smrti v tuji zemlji.

Amerika. Glavno mesto Brazilije je brz ko ne že v rokah ustajnikov, da-si nam še poročil o tem manjka. Že več dni so streljali v mesto in mu napravili veliko škodo. — Zoper predsednika republike »zdrženih držav« v severni Ameriki hoče neka stranka pričeti tožbo, češ, da dela zoper postave. V resnici pa je mož le odobril načrt postave, ki odpravi srebrni denar in tožniki njegovi imajo od tega denarja največ koristi.

Za poduk in kratek čas.

Spomina vreden mož.

(Napisal Ant. Korošec.)

(Konec.)

Ko smo že nekoliko odrasli, bil nam je Martinec v nekaterih strokah tudi skrben domači učitelj. Pod njegovim nadzorstvom izdelovali smo klopotce, vrtalke in mline za majhen jarek poleg ceste. Le izdelovanje majhnih grabelj, s katerimi nas je večkrat razveselil, pridržal je sam sebi.

Toda tudi to še moram povedati; skoro bi pozabil. Martinec je bil namreč tudi pokrivač. Seveda, pokrival je le slamnate strehe, kajti opeko zlagati po strehi, to pač ni nobena modrost! Kedar je Martinec pokrival, lahko si se prepričal, kako spreten, pogumen in neustrašljiv je bil. Naša streha je bila visoka, a Martinec je storil s hlapcem v roki le kake tri korake in glejte ga, že je bil na slemenu. Ko pa se je tako visoko povspel, ogledal se je v prvem trenotku zadovoljno parkrat na vse strani, ne vem, ali iz ničemernosti, če bi ga kedo opazoval, ali pa iz srčnega hrepenenja, da bi si s tega vzvišenega stališča ogledoval lepo prirodo, ki se je razprostirala pred njim. Vendar zadnje ni verjetno. Še dobro si pomnim, kako sem se bal zanj, ko je tako ponosno tam v visočini krpal sleme. Jaz še si po lestvi do strehe nisem upal priti, kajti brz se mi je začelo vrteti v glavi, čeprav sem se trdno oklepal močnih lestvinah klinov. Toda našemu Martincu se nikoli nič ni zgodilo. Še tedaj se ni hotel zvrniti, kedar so mu oče vrgli kako škopico, če jo je zahteval, temveč gibčno se je malo nagnil na stran, razprostrl roke ter zgrabil škopico in jo položil pred-se. Sicer pa je bil, kakor pri vsakem delu, tudi pri pokrivanju prav resen.

Toda ne smete si misliti, da Martinec ni znal tudi navadnih kmetijskih del. Se ve, da jih je znal. Če je kje gospodar zbolel in ni imel hlapca, no, pa so poklicali Martince, da ga je nadomestoval. Res nekoliko počasi mu je šlo vse izprod rok, pa šlo je vendar le.

A naši možje so mu še tudi v našem drugem najiskrenejšo hvalo dolžni. Saj veste, kako so naše gospodinje rade sitne. Če v kuhinji niso noži dovolj nabrušeni ali vile niso dobro nasajene, oj milo Bog, koliko bridkih besed mora slišati vrli mož od svoje zakonske polovice! Ali če je počil obroč na sodu, v katerem se je hranilo, bodisi zelje, bodisi jesih, in gospodar soda ni kmalu nabil, jejmene, kako godrnjanje se začne v kuhinji: »Ves jesih bo stekel, potem pa si lahko drugega kupiš, če imaš toliko denarja. In zelje boš kmalu na tleh našel, kaj pa si bomo potem kuhali? Seveda, za-to nimaš časa, da pa s sosedom kje v senci postojiš, o tedaj se ti ne mudi.« In tako gre naprej, saj vsi poznate te litanije. Toda glejte, ko še je živel Martinec, tedaj pri nas nismo

poznali takih ljubeznivih preprirov. Povedali smo mu samo, da se mora popraviti to in ono, in že drugi dan je prišel, če mu je bilo mogoče, ter nam spravil vse v red.

Da, Martinec, to vam je bil mož, ki ste ga lahko povsodi rabili. A tužna nam majka, letos ga že ni več med živimi. Lanska zima nam ga je vzela. To pa se je zgodilo tako-le. V začetku jeseni je bilo. Martinec je šel k maši, da bi pomagal organistu pri težavnem delu orgljanja. Bila mu je namreč častna služba vlačiti organistu mehe. Rosa še je ležala na zemlji in kakor je bila to njegova navada v takih slučajih, sezul si je Martinec svoje čevlje, da bi jih po nepotrebnem preveč ne zmočil, ter zadel pod vsako pazduho jednega. Pa bilo je hladno in naškodilo mu je. Dobil je nahod, pozneje tudi kašelj, in ko se je odela zemlja v svoje snežnobe oblačilo, moral je celo leči. In ni več ustal; ko je potem tako hudo pritislila zima, oglasil se je nekega dne v farni cerkvi zvon, naznanjajoč, da se je ločil Martinec od tega sveta. Mnogo ljudi se je bilo udeležilo njegovega pogreba, da-si je bilo izvanredno mrzlo.

Martince sicer ni več, a spomin na-nj še vedno živi med našim hvaležnim ljudstvom, ki ga res močno pogreša.

Smešnica. O ciganih si naše ljudstvo marsikaj pripoveduje. Je li se vse uprav tako zgodilo, kakor je govorica, ne morem vas na tenko zagotoviti. Toliko pa je vsekako resnice, da so cigani izborni kovači, da se prej razumejo na prerokovanje (orehovo ali ka-li?) in na kupovanje konjev in sicer prav cenó, po dne in po noči, in tudi zaradi izgovorov ne pridejo lahko v zadrego, ali včasih se jim to ne posreči. Tako se je na primer zgodilo nekemu, inane nenavadno zvitemu tičku, ker se mu nikakor ni htelo verjeti, da je plačal lepega konja, ki so ga pri njem našli, ampak naravno se je trdilo, da ga je ukradel. Naš cigan pa se tega na vse kripnje brani, ter na opombo sodnikovo, naj le samo čisto resnico govori, stalno trdi: Jaz govorim popolno in čisto resnico; na glavni stezi, pri belem dnevu. našel sem staro podkovo, pa tega nisem jaz kriv, če je ta konj bil na njo pribit, ampak »rečen van, pa moja vest zastavin, jas sen tak pravičen, ka neman ene naj te menše krivice na moji vesti, nači če se mi kaj takega prigodi«.

Razne stvari.

(Redka slovesnost.) V soboto ob dveh popoldne dospejo č. franciskanke iz Levova v Maribor, kjer se takoj podajo v stolno cerkvo. Milostljivi knezoškofo bodo sami imeli kratek nagovor, potem bodo jim redovnice obljubile pokorščino. Zatem bo sv. Rešnje Telo izpostavljeno in se bode pred njim hvalnica »Pridi sv. Duh« zapela, potem pa lavretanske litanije opravile in dal sv. blagoslov. Po sv. blagoslovu se odpeljejo redovnice nemudoma v novi pripravljeni samostan, kjer bodo milostljivega knezoškofa pričakovale, da se vredi njihova ostra klavzura.

(Petdesetletnica.) Dnes pred petdesetimi leti umrli so v Št. Andražu v Labudski dolini knez in škof Ignac Franc Zimmermann. Rojeni v Slov. Bistrici dne 26. julija 1777, posvečeni 8. junija 1800, zasedli so stolico lavantinskih škofov 1824 ter so našo škofijo vladali do 28. septembra 1843. Že 1825 so izprosil od cesarja Franca I. prvi stolni kapitol lavantinski. Razun bisernega zlatomešnika g. M. Korena živita samo še naš preč. g. stolni prošt in prelat Orožen in g. nadžupnik